

HROBNÍKŮV syn

TOM CHALUPA

TOM CHALUPA

HROBNÍKŮV
syn

Na knize Hrobníkův syn spolupracovali:

Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat

Redakce a korektury: Ela Prokopová

Autor: © Tom Chalupa

Vydal: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)

Elektronické vydání první, červen 2022

ISBN: 978-80-908632-7-9 ePub

ISBN: 978-80-908632-8-6 mobi

ISBN: 978-80-908632-6-2 pdf

OBSAH

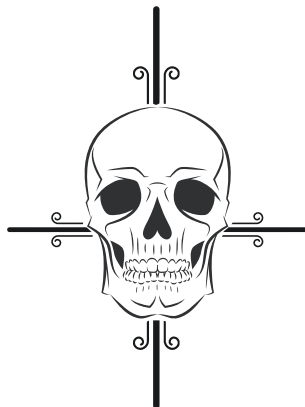
KOHOUT A HELIGÓN.....	7
KULOMETNÁ PALBA.....	16
NOVÁ SLOVNÍ ZÁSoba.....	22
KRUPMÁČ A ŠUP S NÍ DO HROBU!.....	29
SETKÁNÍ S ĎÁBLEM.....	36
JAK MI ŽIŽKA ZÁVIDĚL OBĚ OČI.....	40
LUCIFER NA VÝLETĚ.....	43
KDES TO SLYŠEL, HŇUPE?.....	48
ĎÁBLŮV ÚTOK A MÉ VYSVOBOZENÍ.....	54
ŠŤOURAVÁ DLOUBAVÁ A KAPR.....	60
NA CHODNÍK JEDINĚ S KOMBAJNEM.....	65
EXHUMACE A MATIČKY.....	74
DALEKOHLED JE POTŘEBA I POD ZEMÍ.....	82
LIDSKÁ, ČI PSÍ LEBKA? TO JE JEDNO.....	93
VELKÝ PTÁK DOKÁŽE DIVY.....	98
PRAVDA PRAVDU PRAVDou NEDĚLÁ.....	104
NEJEZTE SVÉ NEPŘÁTELE!.....	108
SMRTELNĚ NEBEZPEČNÝ CHOROŠ.....	115
JEŽIBABA A MAMINKA.....	122

LARVO, JÁ TĚ ROZŠLÁPNU JAK ŠVÁBA!.....	135
SOUDRUŽKO, PROBOHA SE NEŘÍKÁ.....	141
TEN PIŠTUR MÁ OČI VŠUDE.....	149
TATA LEHÁ NA NAŠU BOŽU A FUNÍ.....	155
PŘÍZRAK ZA HŘBITOVNÍ ZDÍ.....	163
NAŠLA SE MRTVOLA!.....	180
KUKAČKA V HROBECH.....	190
MARNÝ SOUBOJ GUSTY S ARAFATEM.....	194
OTELENÍ A SMRTÍCÍ NŮŽ.....	198
VÍTĚZSTVÍ NAD ĎÁBLOVOU POMSTOU.....	204
KULEVÁLOŠI, UŽ NA NĚHO NEŠAHEJ!.....	208
ŠÍLENÁ PRAVDA O MARUŠCE.....	216
PŘEMĚNA V JINOVĚRCE.....	222
HRÁTKY S RUMCAJSEM A ČAS ÚMRTÍ.....	228
CHARLIE CHAPLIN NA POHŘBU.....	234
FUNEBRÁCI A SKOTAČÍCÍ BOBISTA.....	238
COVID A ŽIVOTNÍ POJISTKA.....	245

Věnováno M+M+R a úžasné Ariel

KOHOUT A HELIGÓN

První životní vjem. Někdo si pamatuje šťastné oči maminky, když do nočníku dopadne bobček. Druhý sfoukává svíčky na dortu. Třetí si od vánočního stromečku do postýlky odnáší velkou panenku nebo autíčko. Další se na krátce stríženém trávníku honí s domácím mazlíčkem.

Závidím...

Nikdy jsem neseděl na nočníku, o očích maminky nemluvě. Dort jsem do deseti let věku neochutnal. Od neozdobeného stromečku jsem si jednou vzal do nevábné postýlky ovečku z betléma. Milovaného domácího mazlíčka jsem nikdy nepohladil a zelený trávník na našem dvorku pokryl beton se sajrajtem od slepic a bojovného kohouta.

Nejrannější vzpomínka mi vyplouvá odlišná. Podivná. I když možná lepší tato než jiná. Panovalo horko, takže mi bylo přibližně tři a půl nebo čtyři a půl. Narodil jsem se totiž třetího ledna. Otec tehdy údajně poznamenal: „To ten rok pěkně začíná.“ Rád bych věřil upřímnosti jeho slov.

Zpět k prvnímu vjemu reálného světa. Hrál jsem si v pokojíku, možná třikrát většímu oproti psí boudě (vlkodava, ne krysaříka). Autíčka nebo stavebnice mě bohužel minuly a posloužila mi k zabavení dvě dřevěná polínka. Tloukl jsem jedním o druhé, když

do šedivé místnosti doputoval prazvláštní zvuk. Vstal jsem, židli po zašlých parketách namáhavě přesunul k pootevřenému oknu a vylezl na špinavý polstrovaný sedák. Vklouzl jsem pod záclonu vstříc venkovnímu světlu a zrakem přešel dvorek, který všechen zabíraly slepice společně se svým pestrobarevným vládcem. Nevypadalo to, že by mohl neobvyklý zvuk doproudit k mým uším od drůbeže. Slepice neúnavně čistily beton od zrněk pšenice a kohout do mě zabodl nemilosrdné oko, snad jsem i zaslechl: „Zkus sem vkročit, spratku!“

Pohled jsem přesunul přes kurník a oprýskanou zídku výš. Spatřil jsem náhrobky a spoustu černých lidiček. Jeden tedy nad ostatními vyčníval – farář Pištur, jenž byl i bez biretu na hlavě vysoký jako věž nedalekého kostela. Další prazvláštní zvuk se neozýval a smutkem sevření návštěvníci pohřbu pozorně naslouchali slovům sluhy božího. Ono totiž Pišturovi nebylo moc dobře rozumět, Bůh před jeho narozením dlouho zvažoval, zda z něj udělá člověka, nebo zajíce. Nakonec ho obdařil rozumem, ale chybička se vloudila a do vínku dostal zaječí pysk – rozštěp. To tvrdil docent Chytrý, který k nám každou neděli zavítal na dlouhou návštěvu. Kolikrát i přespal, neboť kvůli přesezení přestal chodit.

Znovu ten neobyčejný zvuk od hřbitova. Farář Pištur zmlkl a pohoršený obličej nasměroval vlevo. Všiml jsem si muže s obřím heligónem, který nedokázal stát rovně jako všichni ostatní. Krok vpřed, následně vzad, tu do boku a jednou šel do předklonu a černý klobouk mu spadl na zem. Soused po jeho pravici do něj našťavaně kopl.

Narušitel obřadu se podobal jednomu herci ze známého seriálu Záchytka. Co to píšu! Blbost, ten herec často končil na záchytce. Seriál se jmenoval Sanitka. Herec nesl příjmení Drž... ne Krška. Však já si nakonec na všechno vzpomenu, nejsem přece hlupák! Otrů zpoceny čelo a jede se dál.

Důstojné ticho prořízla mohutná rána. Lidé sebou úlekem trhli. Otočili se k původci, na chlapíka připomínajícího trpaslíka – pana

Kolibříka. Ten stál prohnutý jako luk, o břicho opíral podivnou věc, objemnější než on sám; velký buben.

Farář Pištur si prsty upravil štolu a mumlavě pokračoval v posledním loučení s nebožtíkem v jámě, jemuž už bylo všechno (naštěstí) jedno.

Poklid netrval dlouho. Původní rušitel obřadu, který rty objímal náustek obřího heligónu, šel do předklonu. Snad vyděšením nad možným pádem nástroj rozezvučel. Nebezpečí tím ale neodvrátil. Ve snaze popřít fyzikální zákony se rozběhl jako popletený středověký rytíř, který na sebe vzal odpovědnost a hlavou bez přílbice se rozhodl prorazit mohutnou bránu opevněného města. Nejisté nohy ve šterku neskutečně rozkmital a s bojovým rykem pádil vpřed. Neuvěřitelně předkloněn by snad doputoval až na kraj světa, avšak stopku sprinterovi vystavila vykopaná jáma s nebožtíkem ve futrále. S rachotem v ní zmizel, jako by ho spolkl peklo. Vyčuhoval pouze blyštivý koneček nástroje, do něhož začal hystericky dout, aby tuto živou mrtvolu snad nezasyпали.

Věřím, že někteří příbuzní zesnulého by se rádi ujali lopaty, zapíchnuté v hromadě hlíny na boku, ale farář Pištur v rychlosti zvířel. Sehnul se nad vykopaný hrob a po chvilkovém zápasení se heligónu zmocnil. Vyvinul sílu profesionálního vrhače a hudební nástroj zamířil napřed k vymetené obloze s žhnoucím kotoučem, načež se neomylně snášel přímo na náš dvorek. Slepice kvůli nastalému krátkému zatmění slunce nakročily ke kurníku, neboť si myslely, že nadešel čas spánku. Kohout stál nadále jako přejedený šafář na místě a vrhal na mě výhružný pohled.

Všeho do času. Skončil uvězněn v rozšířeném konci heligónu. Ránu o beton ztlumila a plech k sobě přilepila spousta slepičinců a kohoutinců. Píšu *kohoutinců*, protože ke kohoutům chovám respekt, jsou pány všeho tvorstva. Někdo nosí na zádech hrb, já vyklovaný důlek. Tehdy jsem se v okně smál a radostně tleskal – asi to načepýřenec zaslechl a poctivě uložil do paměti.

Děni na hřbitově ovšem nekončilo, ba naopak, získalo nečekané

obrátky. Neskutečný hod mosazné nádhery pan Kolibřík doprovodil šíleně rychlým bubnováním. Bohužel pro jeho činnost neměl pochopení tloušťek vedle něj. Obrátil narušitele pohřbu čelem k východu a podrážkou ho prudce odeslal vpřed. Myslíte si, že s obřím bubnem nejde udělat kotrmelec? Jde, viděl jsem to na vlastní oči! Ne jeden, ale hned pět! Pan Kolibřík po dokončení artistické vložky seděl zmateně na šterku a otrepal se jako slepice po náletu nadržovaných kohoutů.

Bušil jsem pěstičkami do tabulky okna a hlasitě se smál. Mé nadšení brzy ustalo. Náhle jsem od hřbitova zaregistroval vražedný pohled. Otec...

Dárce mého života nezašel prvně na dvůr pro heligón, ale vpadl do pokojíku. Nasupeně vykřikl: „Já ti jednu škrábnu!“

Slezl jsem ze židle a stál před ním s pokleslou hlavou. Čekání na trest. Bože, kolik takových chvil jsem zažil! Otci se věřit nedalo. Řekl *jednu škrábnu* a dostal jsem dvě obří facky, patrně aby procvičil pravačku i levačku. Do večera jsem pykal za dětskou radost v rožku pokojíku a pod koleny mi dělala společnost polínka. Slzy jako hrachy se mi koulely po tvářích a marně jsem přemýšlel proč.

Pětice muzikantů se trestu nevyhnula. Rok u pohřbů na zdejším hřbitově pauzirovali. V ten pro mě nezapomenutelný den přijali ranní pozvání od syna nebožtíka. Okusili medovinku. Po přípitku do třetí nohy přestali štamprle počítat. Ovšem netušili, že lahůdka je domácí výroby a sám tvůrce jí říkal *méd'a Pusík* – vypiješ, políbí tě démon a kličkuješ domů jako had. Dvakrát silnější než každá jiná. Muzikanti dostali i lahev na cestu ke kostelu, kde ji poctivě zlikvidovali.

Zpět ke mně. Jmenuji se Gabriel Hnátek, pomalu půlku života jsem prožil v osamoceném domku u hřbitovní zdi. Docent Chytrý mi jednou prozradil, že dřív zde bydlel kat. Těch se lidé štítili, přímo se děsili černých bytostí nasáklých krví, proto vykonavatelé rozsudků končili daleko od ostatních měšťanů nebo vesničanů.

Můj otec? Zastával v naší velké zapadlé vesnici Holoubkov důležitou funkci kostelníka a také hrobníka. Zaměstnání si ovšem zvolil odlišné. Odpovědné, jen tak někdo to dělat nemohl. Pracoval v kafilerii jako řidič náklad'áku a svážel uhynulá zvířata k dalšímu zpracování. Jak ho popsat? Podsaditý, věčně nosil klobouk nebo kšiltovku. Obešel by se bez pokrývky hlavy, ale jak tvrdil docent Chytrý, jednou se mu stala nehoda. Pomáhal druhým a stoupal s lahváči v ruce po žebříku na plochou stříšku, kde chlapi pokládali nějaké izolační pásy. Jeden se jej lekl, zesílil plamen letlampy a otec od té doby vypadal jako ohořelý havran. Spíše beran, neboť ho po stranách u uší zdobily bujné kudrliny, opravdu nezvykle husté. Zbytkelem hlavy připomínal Fantomase.

Mé první roky se točily kolem pětice lidí, vlastně šestice, když započítám škráblou Mařenu. Nevím proč *škráblou*, protože nikde poškrábaná nebyla a rudé tváře, jako jsem míval po otcově škrábnutí (po fackách) já, jsem u ní nikdy nespátl. Chodívala k nám jednou měsíčně uklízet a prát. Vždy v sobotu po obědě a domů se ke šváclému otci vracela až pozdě večer. Jako dítě jsem významu slova *šváclý* nerozuměl. Dá se napsat, že jsem nechápal většinu řečeného dospělými – mluvili mezi sebou šifrovaně. Škráblá Mařena mi jednou zodpověděla důležité otázky, nad kterými jsem tápal, ale o tom později.

Moře času jsem trávil u pratety na druhém konci vesnice. Otec jí říkal Kradlena. Pravděpodobně se nejednalo o její pravé jméno. Věčně mlčela, vlastně jsem od ní neslyšel jedinou hlásku. I vypeľichaného kocoura Žižku (neměl jedno oko, otec ho tak nazýval) nakopla s kamenným výrazem ve tváři a její bledé rty zůstaly nadále sevřené. Žižka byl parchant! Ne ten skutečný, slavný vojévůdce (i když kdo ví?). Kocour, černý jako uhel, strašidelný a neskutečně škaredý, vždy po kopanci odletěl pár metrů, otřepal se a spěchal zase k paničce, aby jí do pár minut seděl na klíně a spokojeně předl. Spíše vydával zvuky pekla (patrně nemocné hlasivky). K Žižkovi jsem se vždy choval pěkně, ale on mě

považoval za vetřelce, který mu upíjí mléko. Ještě se do podivné domácnosti Kradleny vrátím.

Vždy v neděli po obědě k nám přišla trojice mužů. Docenta Chytrého jsem už zmínil. Honosil se mnoha tituly. Rád začínal větu slovy „Z vědeckého hlediska...“, což ostatní chlapi přímo nenáviděli. Pracoval na univerzitě, kde přednášel studentům. Ovšem čert nikdy nespí a zvláště ten rudý. Velice důležitému soudruhovi neuváženě řekl: „To členství ve straně si strč do prdele!“

Soudruh docenta Chytrého neposlechl a udělal něco jiného. Zařídil mu změnu schůdků. Již nezdolával ty ke katedře, nýbrž naskakoval na jiné, umístěné na zadní části popelářského vozu.

Vzdělanějšího člověka jsem v životě nepotkal, dokázal mi zodpovědět každou zvědavou otázku. Někdy jsem tedy nad jeho slovy dny přemýšlel, ale jednalo se o jednoho z mála lidí, jenž na mě byl převážně hodný. Po společenském pádu jej manželka opustila a vzala si nějakého náčelníka, avšak zůstalo mi záhadou, ke kterému kmeni patřil. Galantní čtyřicátník byl možná jediným popelářem, jenž pracoval v drahém obleku – to když si ho v pondělí ráno u nás vyzvedli kolegové, protože předchozí den po přesezení přestal chodit.

Dále náš dům v neděli navštěvoval potomek kulaků Bedřich Brázda. Docent Chytrý o něm prohlašoval, že jde o největší prase od počátků lidského pokolení. Dvoumetrovy hromotluk s sebou brávil jezevčici Bufinu, která lehávala u jeho nohou pod dlouhým stolem v našem slavnostním pokoji. Bedřich Brázda si kolikrát hlasitě ulevil, načež nadzvedl ubrus a zahartusil: „Bufino, že se nestydíš, ty čuně! Ve společnosti nemůžeš prdět. Kolikrát ti to budu ještě říkat?“

Posledním do kvarteta nedělních mariášníků byl Bartoloměj Štefan, jemuž se přezdívalo Šufan. Živil se jako zedník samice – to mi prozradil docent Chytrý. Nevím proč zrovna *samice*, ale na můj další dotaz mi odpověděl: „Gabrieli, rozdíl mezi zedníkem samicí a samcem je vcelku prozaický. Zedník samice má

v neděli volno, poněvadž nechodí na melouchy. Naproti tomu zedník samec je ostatními žádán a chodí na melouchy i v neděli.“

Ne že bych byl moudřejší...

Zpět k Šufanovi. Při mariáši ostatním u stolu nevěřil, a aby se náhodou nedomlouvali za jeho zády, chodil na záchod až po deseti lahváčích piva. Ostatní remcali a potomek kulaků Brázda na něj vyvolával: „Pohni, trvá ti to jak škráblé Mařeně nákup!“

Zapomněl jsem dodat, že škráblá Mařena koktala a někdy skrz tuto drobnou vadu ve vesnické pultovce ani nenakoupila.

O Šufanovi ostatní svorně tvrdili, že jde o nejhloupějšího z Holoubkova. Docent Chytrý mi prozradil, že jednou běžel závod o rozum, bohužel zakopl o vystouplý kořen prastarého dubu, a než se dobelhal do cíle, Bůh už všecek rozum rozdal ostatním.

O nedělích u nás bývalo veselo. Plno smíchu, bouchání do stolu, hádek. Pochytil jsem spoustu nových slov, kterým jsem ale vůbec nerozuměl.

*

Chvilku po začátku nového roku, po mých narozeninách, jež se nikdy neslavily, doputoval k mým uším nadšený výkřik: „Dobře ti tak, ty ludro jedna!“

Spěchal jsem za otcovým hlasem do bídně zařízené kuchyně. Stál za záclonou, nesmělé slunce zvolna zapadalo a venku vládl třesutý mráz, že by ani Eskymák nevystřčil nos. Zvědavost mi velela přesunout židli od stolu k oknu a zjistit důvod jeho nadšení.

„Aby tě smrtka poжебala!“ zvolal otec a natěšeně třel dlaně o sebe.

Vylezl jsem na židli a vykoukl ven. Musel jsem na špičky, jelikož mrazivý malíř vykouzčil na spodku okenní tabulky květinu. Spatřil jsem před domkem blyštivý led a na něm ležela žena se šátkem na hlavě.

„Ta ludra Prášilová už nikoho nepomluví,“ prorokoval otec.

Ovšem po hodině mlčícího pohlížení do nastávajícího soumraku se v něm probudil silně věřící křesťan a vzpomněl na slova o pomoci bližnímu. Největší drbna ve vesnici, kterou holoubkovští přestali zvat na draní peří, bezmocně mávala rukama a naříkala. Volala i o pomoc, ale ostrý vítr od vesnice její snahu mařil.

Otec od okna odešel, oblékl vaťák, nasadil beranici a zamířil na dvorek. Po delším souboji s dorážejícím kohoutem vyprostil z letitého bordelu kolečko a do chvíle nakládal starou Prášilovou do korbičky. Ta hekala jako u porodu.

Na rozcestí k vesnici a hřbitovu otec najednou zaváhal, zda největší klepnu nepředat božimu soudu hned a nechat ji umrznout u náhrobku její rodiny, ale nakonec pokračoval k prvnímu světlu.

Prášilová dva týdny rozmrzala, další dva doléčovala zlomenou hnátu, ale brzy se otřepala, stejně jako ten náš kohout, když na něj spadl heligón. Došla poděkovat sáčkem s pěti vajíčky a přidala pár urýpaných vět.

Do týdne zabouchala ještě jednou. Otec vyslechl štíplavou řeč a s výkřikem: „Do toho nestrkejte rypák!“ zabouchl prudce dveře.

Bohužel Prášilová zapomněla nos ještě za naším prahem. Zapraštělo a teklo z ní krve jako z prasete. Hystericky řvala něco o vraždě.

Dopadlo to dobře. Za pokus o vraždu otce neodsoudili, pouze klepně zaplatil bolestné ve výši měsíčního platu, aby se vyhnul vězení. Vyváděl jako posedlý ďáblem a rozflákal v domě nemálo skromného vybavení, což polklo další výplatu.

Docent Chytrý při mariáši důležitě nadhodil: „Z vědeckého hlediska se příkaz ‚vždy pomáhej bližnímu svému‘ rovná navádění k iracionálnímu jednání. Zde máme jasný důkaz.“

„Já tu ludru stejně jednou zabiju,“ zasyčel otec.

Bedřich Brázda táhle posmrkl a řekl: „Já být tebou, vezmu krumpáč, navždy tu pekelnici umlčím a přidám ji do některého hrobu.“

Zedník Šufan nechtěl zůstat pozadu. „To kdyby tento, tak to jo.“

Ostatní ho nebrali v potaz, poněvadž z něj nikdy nic rozumného nevypadlo.

Docent Chytrý podotkl: „Bedřichu, kopal jsi někdy hrob po dvou týdnech, kdy rtuť teploměru nevystoupá nad nulu?“

Na připomínku tázaný podzvedl z rozvrzané židle půlku zadnice a pokojem zaburácelo. Pod stůl k němé Bufině putovalo tradiční napomenutí a ostatní rychle od neskutečného smradu prchali na chodbu.

Člověk si má uložit do paměti pouze zásadní vzpomínky. Bohužel z příhody s klepnou mi v mozku uvízla především věta: „Aby tě smrtka pojebala“. I já ji jednou použil, nerozumně, s následky. O tom později.

Co napsat k matce? Nikdy jsem ji neviděl, neznám její podobu a jméno, nevím, kde bydlí a zda vůbec žije. Otec o mém druhém konci pupeční šňůry promluvil pouze jednou. Doslova řekl:

„Slouží jako děvka antikristovi.“

Na chvílku opustím dětství a zatoulám se do budoucnosti.